

**"UKRAINIAN LABOR NEWS"**  
 Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n  
 cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,  
 Winnipeg, Man.  
 Subscription per year ..... \$4.00  
 Telephone: St. John 1465.

**"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"**  
 часопис для робочого люду — виходить два рази на тиждень:  
 В СЕРЕДУ І СУБОТУ.  
 Видає Стіварніш "Українських Робітничих Вістей"  
 Передплата на рік ..... \$4.00  
 Адреса:—  
 UKRAINIAN LABOR NEWS  
 cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

**ЧИМ Є РИЖСЬКИЙ МИРОВИЙ ДОГОВІР.**

Між ріжними іншими брехнями, які випускає українська чорносотетна преса на більшовиків є й те, що вони запродали Польщі Галичину. До цієї преси треба очевидно зачислити і вініпегський "Український Голос". І так в 34. числі тієї газети з дня 24. серпня є поміщена передовиця п. н. "Хто продав Галичину?", в котрій "доказуєть ся", що Галичину не продав польським панам Петлюра, ані не віддали її Польщі аніянти, а лише продали Польщі Галичину більшовики. А що на таке велике "відкриття" "Українського Голосу" дотепер ніхто не звернув уваги, то він на се дуже обурюєть ся і в посліднім (40) числі з 5. жовтня каже: "Шість тижнів минуло, як в "Українському Голосі" були подані документальні докази, що Галичину продали Польщі більшовики. Досі ні одна з українських більшовицьких газет і газеток в Канаді та Злучених Державах, оскільки нам відомо, не відповіла на се ані словом. — Чому?"

Щоби отже висвітлити сю справу перед українським робітництвом в Канаді та Злучених Державах, як також щоби дати належну відповідь чорносотетному "Укр. Голосові", ми розберемо понизше, ч. "продали" більшовики Польщі Галичину. "Український Голос" наводить в своїй статі "Хто продав Галичину?" ті точки ріжського мирного договору між Польщею а Росією в Україною, в котрих говорить ся, що границя між Україною а Польщею йде "дальше зловж ріки Збруча до її устя до ріки Дністра", та що "Росія і Україна зрікають ся всіх прав і претенсій до земель, положених на захід від границі, означеної в II. Артикулі нинішнього договору", себто також земель, положених на захід від Збруча (Східної Галичини). І що-ж за "відкриття" зробив "Український Голос"? Хто не знає, що справа маєть ся так, а не інакше?

Так, на підставі ріжського мирного договору між Польщею а радянськими республіками, Росією і Україною, Галичина остала поза межами Радянської України, себто остала при Польщі, — однак се ще не значить, що більшовики продали Польщі Галичину.

Чому?  
 Бо мирний договір між двома воюючими сторонами, хоч може бути і некорисний для одної сторони, — ще зовсім не означає, що потерпіла в договорі сторона продає щось вигравшій стороні.

Бо що нинішого є добровільне відступлене чогось, або продаж, — а що нинішого вимушене відступлене, зроблене під загрозю кулака сильнішого противника.

Мир є завждислід тому стану, який існував в обох воюючих сторонах в часі замирення. Нічим іншим він не є. Се значить, що оскільки одна воююча сторона є сильніша від другої в часі замирення, оскільки мирний договір відібеть ся некорисно на тій слабшій стороні, і навідворот.

Висше сказане треба приміняти і до мира між Польщею а Радянською Росією і Радянською Україною.

Де була боева лінія між польськими а радянськими військами, коли вони приступали до замирення?  
 На схід від нинішньої границі між Польщею і Радянською Україною, себто на Україні, а не в Польщі.

Се одне вистарчає вже, щоби мир випав корисніше для Польщі, як для України і Росії.

Коли-б в часі перемиря боева лінія була, приміром, на Сні в Галичині, тоді Радянська Росія і Радянська Україна говорили би з Польщею зовсім інакшою мовою. Тоді не було-б мови про принадлежність Східної Галичини до Польщі.

Дальше. У війні з Польщею Радянська Росія і Радянська Україна були відіяті блякою від цілого світа. Вони опирали ся виходною на своїх власних силах. Вони ані одного сиріничка не діставали з заграниччя. А треба взяти під увагу, що Росія і давніше не була промислово розвиненим краєм і справджувала фабричні виробы з заграниччя. Треба взяти під увагу, що Росія нахвалила ся беззастаню у війні від 1914 року, що вона веда війну на всіх фронтах з цілим капіталістичним світом і з власною контрреволюцією, підпомаганю капіталістичним державами. І наслідок сего був такий, що у війні з Польщею Радянська Росія і Радянська Україна зістали крайню вичерпані, вони цілковито знесилені ся.

З другої сторони була Польща. Сама Польща є дуже слаба в порівнянню до Радянської Росії і Радянської України. І коли-б сама Польща була воювала, то радянські республіки, хоч як були вичерпані і знесилені через довоглітну війну і блякою, всетаки були би легко справили ся з нею. Але в тім річ, що Польща не воювала сама. За плечима Польщі стояв весь капіталістичний Захід Європи а навіть стояли Злучені Держави. Під фірмою Польщі воював з Радянською Росією і Радянською Україною цілий капіталістичний світ.

І тому вичерпані і знесилені радянські республіки Росія і Україна мусяли перед цілим капіталістичним світом скапітулювати. Вони мусяли згодити ся на такі умови міжнародної буржуазії, предложені Польщею, які в дану хвилину могли ще бути для них найкорисніші. Вони мусяли на них згодити ся, бо маючи перед собою з другої сторони нинішого капіталістичного пса — Врангеля, в разі ставленя дальшого опору були би погіршили ще своє положення. Се зробили вони в інтересі охорони і закріпленя революції, тої революції, що є дорогою для всего міжнародного революційного пролетаріату.

Ось тому підчас мирного договору між Польщею а радянськими республіками Росією і Україною, сї послідні не могли добити ся прилученя Галичини до Радянської України, або утвореня з неї самостійної Радянської Галичини.

Галичина була тут в боротьбі між пролетарським революційним Сходом і буржуазним контрреволюційним Заходом. І тому, що буржуазний Захід був ще сильніший від пролетарського Сходу, Галичина завдяки тим історичним умовам мусяла остати при буржуазнім Заході в особі шляхоцької Польщі. Писане-ж українських чорносотетних газет, що більшовики продали Польщі Галичину, є що найменше крайню безличність. Бо не можна-ж називати продажем того, що було вимушене в даних обставинах, що було зроблене не з доброї волі, але під загрозю кулака.

Чи відважили би ся хто сказати, приміром, що Німці запро-

дали свої колонії в Африці аліянтам, через те, що ті колонії на підставі версальського мирного договору зістали відібрані від Німеччини і припали аліянтам? Адже-ж треба би божевільного, щоби так сказав. Кожний знає, що Німеччина в часі замирення з аліянтами була о много слабіша від свого противника і тому мусяла пристати на подиктовані аліянтами умови. Тому вона й мусяла згодити ся сплачувати аліянтам таке велике відшкодоване і сплачує його. Мусє се великий пан. І коли нема фізичної сили, щоби поставити опір, треба годити ся на те, що каже противник.

Але так як про Німеччину не можна сказати, що вона продала аліянтам свої колонії, так не можна сказати про більшовиків, що вони продали Польщі Галичину. Бо положення Німеччини і радянських республік в часі замирення мирних договорів з противними сторонами було однаково тяжке. І Німці не могли вже довше воювати, їх положення було таке, що вони мусяли мирити ся за всяку ціну та здавати ся на ласку і неласку сильніших аліянтів, — і радянські республіки Росія і Україна були до того степеня вичерпані і знесилені, що маючи перед собою в особі Польщі цілий капіталістичний світ, мусяли пристати на такі мирні умови свого противника, які в дану хвилину були ще для них найкорисніші.

Навіть Німці під деяким зглядом були ще в кориснішим положенню від більшовиків. Колонії, які на підставі версальського мирного договору припали аліянтам, попередню належали до Німеччини. Тимчасом Галичина, яка на підставі ріжського мирного договору припала Польщі, ніколи не належала ні до нинішньої Росії ні Україні (з виником хвилевої воєнної окупації частини Галичини), ні до їх попередниці, старої царської Росії.

Та всетаки хоч Німеччина під напором сили відступила те, що до неї належало, то її ніхто не посміє закнутити, що вона відступлене продала. А як Радянська Росія і Радянська Україна під напором сили згодили ся на те, що при Польщі остала територія, яка перед тим ніколи не належала ні до Росії ні до України, а в часі польсько-більшовицької війни належала до Польщі, — то українській контрреволюційній пігволовці кричать, що більшовики продали Польщі Галичину. Таке писане се ще більше божевільне, як би хтось писав, що Німці продали аліянтам свої колонії.

Дальше треба би йти знати українським контрреволюціонерам і чорносотетцям те, що як хтось щось продає, то за проданий товар дістає заплату. Інакше се не називає би ся продажем. А тимчасом чи не знають се українські чорносотетні писакі, що на підставі ріжського мирного договору радянські республіки Росія і Україна мають заплатити Польщі 30 мільонів рублів в золоті (котрих вони ще не заплатили до нині)? Не Польща Росія і Україна, але Росія і Україна Польщі? Чи се така заплату більшовикам за "продану" Галичину? Де та ціна, за яку вони її продали?

Більшовики не взяли від Польщі грошей за "проданий" товар, але ще самі мусяли відкупити ся від Поляків, щоби дістати потрібний їм мир.

На таке глупе писане українських чорносотетців, що більшовики боять ся Галичини і щоби її збути ся, з охотою продали її Польщі — аж ніяково в газеті відповідати. Бо навіть найменше вироблений політично чоловік знає, що в інтересі пролетарської революції є, щоби радянська власть простягала ся на якнайбільше території, на якнайбільше країв. Адже-ж де-ж би більшовики були настільки дурні, що не затримали би при радянській федерації Галичини, коли могли би бути її затримати! Що віддали би її добровільно Польщі лише тому, що її "бояли ся"? На таку ідіотичну "філософію" може здобути ся лише редактор "Укр. Голосу".

Дальше, коли-б більшовики бояли ся Галичини і мали її добровільно віддати Польщі, то пощо мали-б вони проляти тільки крові в обороні тої Галичини перед шляхоцькою Польщею? Чи людська кров се вода? Також коли-б більшовики не хотіли бути затримані Галичиною при радянській федерації, то дячого вони вкладали тільки праці і енергії в радянське будівництво в Галичині? Дячого заводили єдині трудові школи на місце старих шкіл? Дячого скидали учительські конвенції, де виробляли плани нового шкільництва в Галичині? Дячого друкували в Галичині українські журнали і газети і взагалі літературу? Дячого вели пропаганду і агітацію за радянськими принципами? Вкінці — дячого сформували навіть радянське правительтво для Галичини, яке там якийсь час працювало?

Коли-б вони не думали бути держати при радянській федерації Галичини, коли-б вони були її "бояли ся", як пише чорносотетний "Укр. Голос", то були-б того всего не робили. Вони були-б лише якийсь час постояли з армією, а про вишпльоване в працюючі маси населеня радянських принципів, про радянське будівництво були-б і не думали брати ся.

Щоби показати, як "запродали" більшовики Полякам Галичину та якими більшовики і Поляки є "союзниками", ми на закінчене скажемо се слідуюче. Адже-ж кождому, що болять троха читає газети відомо, що між Польщею а Радянською Росією і Радянською Україною існують завжди напружені відносини. Часом ті відносини туй-туй мають привести до війни. От хоч би недавно Польща вислала була ультимат Радянській Росії і заводила ся леда хвила на війну. Не знають навіть чи небезпека війни вже минула, чи ні. Не можна сказати, які вісти принесе завтрашній день.

Чи так живуть між собою союзники, що продають одини другому крат?

Дальше. Адже-ж не так давно тому назад були в газетах вісти, що на Радянській Україні, недалеко галицької границі, формують ся галицькі полки, призначені виключно для звільненя Галичини з польсько-шляхоцького ярма. З приводу сего польський міністер заграничних справ вислав був навіть українському радянському правительству остру ноту, в котрій було вичислено, в котрім місті і під чиєю командою стоять згадані галицькі полки, та де знаходять ся школи військових галицьких старшин.

Чи се свідчить, що більшовики боять ся Галичини і тому продали її Полякам? Треба бути посліднім ідіотом, щоби так написати.

А хоч би і недавня нота польського правительтва до українського ноту діяльність "Закордату", звернену проти польської держави!

А незаплачене по нинішній день радянськими республіками Польщі 30 мільонів рублів в золоті!

А хоч би такі менші випадки, які вороже відношене польської преси до совітського посла в Варшаві і стягнене червоного прапору з будинку тамошнього совітського посольства, або знова неспілкуване мешканя для польського посла в Москві і перебуванне того посла в незаличеним вагоні!

Чи все се свідчить, що шляхоцька Польща і Радянська Росія та Радянська Україна є найближшими приятелями тай заважають собі над недепою Галичини могорич?

На писане в такім дусі може здобути ся лише український чорносотетенець.

Так виглядає на ділі "продаж" більшовиками Галичини. В слідуючих числах напишемо, хто дійсно продав Галичину польським панам, хто в сїм ділі помагав, та на якій основі Польща паує нині в Східній Галичині. В.

**ПРОЧ ЗІ ЗРАДНИКАМИ УКРАЇНСЬКОГО ПРАЦЮЮЧОГО ЛЮДУ!**

До українських робітників і фермерів в Канаді.

**Товариші робітники і фермери!**  
 Настала чорна година для галицьких панів: Петрушевичів, Левницьких, Цегельських і пр. пр. Оставивши сиротами тисячі розвалу їхньої матінки Австрії і прогнаних батенька, австрійського цисаря, ті делікатні пани, адвокати, цисарсько-королівські урядники, професори, попи, купці, ціла та зграя доморослої української буржуазії, скористали з повстаня селян і робітників Східної Галичини проти польсько-шляхоцької так національної як і економічної неволі і собі припенялись до того революційного руху, щоб ніби то помагати будувати незалежну українську галицьку республіку. Селяни і робітники думали про республіку без ділчача, лихваря і жандарма, а ті пани тільки й думали про те, щоб собі осадити на спині галицького працюючого люду на місці, або хоч поруч польських та живильних визискувачів, лихварів і гнобителів. Коли-ж їм вдало ся, при помочи обманчивих клічів про визвіз з національного гнету, встановити своє правительтво — так зване правительтво Петрушевичів — то вони зараз же взяли під свою щирю опіку польських ділчачів, та свою панську класу і почали сильно загнужувати убоге населеня, селян та робітників. Хто посміє посягнути на наробоване панське добро, або відплатити своїм віковим гнобителям, того Петрушевичівські урядники без пардону розстрілювали.

Всадовившись досить міцно на хребті селянсько-робітничого населеня, ті українські пани зовсім перестали слухати домагань селян та робітників, щоби дати панську землю, копалині, фабрики; вони проголосили Петрушевича диктатором, з ділчачами сердечню побратомство та опіяли разом з панями розвзнуті оргії: виправляли, грабили державне майно, скільки хто міг, торгували нафтою, що ньюю всю Європу засмородили. Селян і робітників послали битися проти Польщі, а самі пробували погодити ся з польською шляхтою за ціну поділу панованя над кривавою замученим селянсько-робітничим населенем Галичини і поміччю Польщі в боротьбі проти Радянської України і Радянської Росії.

Після тої невдаччяї планів, виперте польськими військами за Збруч, петрушевичівське правительтво відкинуло предложене правительтва Радянської України, щоб злучити ся для спільної боротьби проти шляхоцької Польщі, але соромно зрадило свою вимучену і азестковану в боях та пошестями армію, віддало її кровавою царською генераловою Девікіною, а само, з золотом наладованими скринями, крадькома, по злодійській втікло до Румунії, віддавши східну Галичину при помочи Петлюри назад шляхоцькій Польщі.

Після тої зради ті пани порозідали ся — хто до Відня, хто до Парижа, Берліна, Праги, Риму, і інших столицних міст Європи та зачали гуляти з проститутками за зрабоване з галицького працюючого люду майно. Гуляючи, вони кинули собі з тих великанських жертв, які селянсько-робітничее населеня Східної Галичини понесли в боротьбі проти шляхоцької Польщі. "Не досрело се хамське племя до того, щоб мати свою державу! Нагайки йому треба!" — Так заговорили ті пани відтак, опіявши від шампаньки.

Та пана зграя петрушевичівська і не стямлялась, як скоро окровенений її гріш розкотив ся по славних готелях та домах розпутіх європейських столицних міст.

Прийшла чорна година для галицьких українських панів. І от вони придумали позичити собі грошей в українських емігрантів, в Америці. "Нам же треба жити" — каже цисарський лейкай Кость Левницький — "миж якась правительство, хоч і пияне". "Давайте, — каже Пе-

трушевич — розпишемо позичку на рахунок неіснуючої галицької республіки і загарантувавши її всім тим майном, котрого в нас нема, але є в наших знайомих, польських братів, та спробуємо бонди продати українським емігрантам в Америці. Вони далеко від нас, не знають нашої "дипломатичної діяльності", то може ще дадуть спомогу хоч трохи побавити ся".

За ті бонди вчепилась в Злучених Державах і Канаді вся чорна українська шумовина, що то звикала жити з всяких нечесних, крutarських "бизнесів": всякі агенти, офісники "адвокати", крutarі, попи, шпіони, усі ті суспільні гниди, що живють тут потюм українського робітника і фермера, бо всі вони думають при бондах собі поживити ся. В Злучених Державах справою руководить сам представник Петрушевича — Цегельський, а в Канаді, його агенти під проводом живильного бизнесмена Боєра. Уже на рахунок тих грошей, котрі вони надіють ся видурити від легковірних людей, їздять собі тут панки з міста до міста і живють по найдорозших готелях, та возять ся з "панянками", на взір своїх європейських панів.

Та чи дастьте Ви, українські робітники і фермери, себе одурити? Чи дастьте Ви свої тяжко запрацьовані центи панам на розпусту?  
 Не думаємо, щоб Ви повірили брехні зрадливих денікінців, що вони за Ваші гроші можуть своєю "дипломатичною роботою" по дорогах готелях та домах розпутіх освободити галицьких селян і робітників з під польсько-шляхоцького ярма. Не о те їм розходить ся. Вони не хочуть бачити працюючого населеня Галичини освободженого з під гнету визиску, а тільки бажують вижебрати у капіталістичних правительств побідних держав ласки, щоби ї дозволили їм замість польських панів поганяти галицьким селянином і робітником в інтересах західно-європейських капіталістів. Жебраючи тої ласки, вони прирікають, що цупко будуть держати поневолений робочий люд Східної Галичини в кайданах економічної неволі і будуть вірно служити на собачий сторожі проти більшовиків, проти радянських робітничих республік. Тільки вони й того не допросять ся, бо польський кровавий жандарм сповняє в Галичині службу для західно-європейського капіталу дуже щиро і його не промінять за петрушевичівців.

Не від зрадників, люоків великих світових богачів, капіталістів ждати селянам і робітникам Східної Галичини освободження. Про те наші галицькі брати добре на тяжким досвіді переконались і проклинають нині Петрушевичівське правительтво. Дійсне освободжене з під панського, польсько-шляхоцького панованя і гнету здобудуть селяни і робітники Східної Галичини лише завзятою боротьбою, яка, ранше чи пізніше, закінчить ся їхньою побідю. А побіда та буде довершена тим, що вони самі візьмуть владу в свої руки, проженуть панів-визискувачів, заберуть землю, копалині, фабрики, і всі багатства країни на власність працюючого люду і заведуть такий лад, який завведено на Радянській Україні.

І от, в тих то змаганях до дійсної волі, в тій боротьбі за встановлене селянсько-робітничої влади ми повинні поміччю нашим страждуючим галицьким братам.

Петрушевичівці-денікінці є проти такого освободженя галицьких селян і робітників. Вони, як говорить про них старенький професор Грушевський, завжди лише торгують галицькими українськими селянями і інтелігенцією, як "консервативними, клерикальними і безмежно вірними "Тирольцями Сходу", "сторожами старого ладу, против революції, яка одна в сю переломову

хвилю може принести галицькому українському працюючому людові визволене і можливість нового життя". Вони в прикру годину лютої боротьби зовсім певно поспішать в зрадливий спосіб польським панам на поміч! Про се Ви, робітники і фермери, добре собі затайте. Тому проч гоніть від себе всю контрреволюційну наволоч!

Ані цента не дайте зрадникам на їхні "бонди", які є гарантовані лише одним великим обманством і не мають, ані ніколи не мають жадної вартости!  
 Памятайте, що за поміч петрушевичівців-денікінців галицькі брати не дякувати а проклинати будуть.

Не петрушевичівців-денікінців, а наших братів, галицьким селянам та робітникам, поміччю потрібно. І поміччю у всякій можливий спосіб ми дамо разом з нашими братами і товаришами з великої Радянської України та других радянських робітничих республік, бо на тую поміччю, а не на петрушевичівську, галицькі селяни і робітники всю свою надію покладають.

То-ж не дайте ся одурити! Гоніть продавців петрушевичівсько-денікінських бондів геть від себе!  
 Хай пропадають вороги і обманші українського працюючого люду!

Хай живе і розвиваєть ся до побіди боротьба за селянсько-робітничу владу в Галичині!  
 Хай живе Українська Соціалістична Радянська Республіка! Укр. Робітничо-фермерський Комітет боротьби з контрреволюційним обманством.

**3 СОВІТСЬКОЇ РОСІЇ.**

**Червоний генеральний штаб.**  
 "Известия" доносить, що в найближчих днях "Воєнна академія робітничо-селянської армії" випускає перший курс "червоних спеціалістів воєнної справи". Можність і необхідність уруженої боротьби для Радянської Росії не виключена. Червона армія потрібна, потрібна теж управа нею. Революція і страшна громадянська війна спричинили багато зміни в питанню відносно генерального штабу. Появила ся можливість притягнути до червоної армії військових спеціалістів, які оказали чималу услугу в боротьбі з ворогами. Кінець кінців реакціоновано старий генеральний штаб. "Але для нас — пишуть "Известия" — необхідно скріпити звяз між політикою і стратегією, що можна досягнути шляхом утвореня кадрів військово-спеціалістів з поміж партійних товаришів. Правильне використання цих червоних штабовців, се перший крок для створеня будущего червоного генерального штабу, якого цілєю обороняти завойоване пролетарської революції.

**Бухарін про новий курс.**  
 В одній статі п. н. "Наша стратегія", Бухарін переводить паралелю між берестейським миром з Німцями і миром, заключеним на господарському полі. "Тоді був підписаний мир — каже він — щоби відіхнути для "вільдхуну". Ніхто на сей мир не дивив ся тоді серйозно і всі істерлячичи ждали на момент анулюваня сего мира. Берестейський мир дав спомогу совітській владі організувати червону армію: Зараз більшовики вважають своїм завданням обновити промисла". Опозицію і невдоволене пояснює Бухарін тим, що деякі не розуміють планів комуністів. На які уступки піде совітська влада далі? Бухарін не вказує, тільки каже, що для господарчої віднови краю і транспорту треба сповнити все, чого ожакесть ся потреба.

**Всеросійська конференція охорони праці.**  
 З Москви доносять, що на 20. листопада буде скликана всеросійська конференція охорони праці.

**Товариші! Відновляйте передплату на "Українські Робітничі Вісті".**